

μεταξὺ τῶν ἀνηκόντων εἰς αὐτὰς ἐργατῶν καὶ τῶν ἄλλων.

Ἡ ἀνάπτυξις τῶν συνεταιρισμῶν τούτων καθ' ἡμέραν προχωρεῖ. Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκθεσιν τῆς ἀνωτέρας ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς, ὑπῆρχον ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1862 ἐταιρίαι ἀμοιβαίας βοήθειας 4,582 ἀριθμοῦσαι 639,044 ἐταίρους. Ἡ περιουσία αὐτῶν συνίστατο ἐκ 30,766,244 φρ. Τὰ δὲ ἐκ συνεισφορῶν εἰσοδήματα τοῦ τρέχοντος ἔτους ἀνέβαινον εἰς 40,388,804 φρ.

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι νομίζομεν ἀρκοῦσιν ὥπως πείσωσι καὶ τοὺς μᾶλλον ἀπίστους περὶ τῶν ὠφελημάτων τῆς ἀμοιβαιότητος, ἐπειδὴ ὁ λαὸς ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐννοῇ τὸν μηχανισμόν καὶ τὰ πλεονεκτήματα αὐτῆς.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΤΕΤΡΑΚΕΡΩΣ ΘΩΡΑΞ.

Ἡ παρτιθεμένη εἰκὼν παρίστησι τετράκερων θώρακα (coffre à quatre cornes), ἰχθὺν κομισθέντα ἐκ Καρκαίας (Ἀνατολικῆς Ἰνδίας) ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ πεζικοῦ τῆς Γαλλίας Κ. Τέζτορος de Savisi. Ἐκ τινος δὲ περιγραφῆς αὐτοῦ, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀξιωματικοῦ γενομένης, ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:

« Ὁ τετράκερος θώραξ (ostracion cornutus, ἢ ostracion quadrangularis aculeis), εἶναι τὸ ἐντελέστερον ὑπόδειγμα τεθωρηγμένου καὶ καταφράκτου πλοίου κινουμένου ὑπὸ ἑλίκος καὶ ἀτμοῦ. Δύνανται δὲ νὰ γείνη ὑπόδειγμα καὶ πλοίων πολεμικῶν ὑποβρυχίων.

« Ὁ θώραξ κατοικεῖ τὰς μεταξὺ τῶν τροπικῶν θαλάσσης. ἔχει ἐλάχιστην ἀλλὰ καλὴν σάρκα, εἶναι δὲ σαρκοβόρος. Ἰκάρχουσι πολλὰ εἶδη θωράκων· οἱ μὲν ἐν μόνον κέρατα ἔχουσι, οἱ δὲ δύο ἢ τέσσαρα, ὑπάρχουσι δὲ καὶ τινες ἐντελῶς ἐπτερημένοι κεράτων. Τὸ τετράκεριον εἶδος ἐνδιαφέρει μᾶλλον εἰς ἡμᾶς ὡς ἐντελέστερον. Διότι εἶναι ἀληθῶς ὁ ἐντελέστερος ὠπλισμένος ἰχθὺς πρὸς τε ἐπίθεσιν καὶ πρὸς ἔμυναν.

« Ὁ ἰχθὺς οὗτος ὀλίγον γνωστὸς ἐν Εὐρώπῃ, ἀν καὶ περιεγράφη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Ἐλιέζερ Βλὸχ, ἐν τῇ ἰχθυολογίᾳ αὐτοῦ (Μέρος Α'. σελ. 443. Εἰκὼν CXXXIV). Ὁ σοφὸς πρῶτος φαίνεται, ἄλλως τε, ὅτι περιέγραψε τὸν παράδοξον τοῦτον ἰχθύν (οὕτως ὀνομάζει αὐτὸν), μᾶλλον ἰδὼν τινὰ εἰκόνα αὐτοῦ ἢ αὐτὸ τὸ πρωτότυπον. Ὁ δὲ ἡμέτερος σοφὸς ἰχθυολόγος, ὁ καλὸς καρχήδης Κ. Δυμερίλ, ἐπέδειξέ μοι τοὺς θώρακας οὓς τὸ Μουσεῖον τῶν Παρισίων κατέχει ἐν ταῖς πλουσίαις αὐτοῦ συλλογαῖς. Εἶδον τῶ

ντι ὠραιωτάτους ἀλλ' εἰς τὰ μὴ τετρακέρωτα εἶδη ἀνήκοντας. Τοῦ δὲ τετρακέρωτος εἶδους οἱ δύο μείζονες ἰχθύες τοῦ Μουσείου τὰς αὐτὰς περίπου πρὸς τὸν ἑμὸν ἔχουσι διαστάσεις· μήκος ὀλικόν, 0μ 278, ἦτοι κέρατα τοῦ μετώπου 0μ 027, σῶμα 0μ 430, οὐρά 7, πτερύγιον 0μ 421. Ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ Μάρκου Ἐλιέζερ Βλὸχ περιγραφείς ἔχει 4 ὀ δακτύλων μήκος περιλαμβανομένου καὶ τοῦ τῆς οὐράς. Τὸ μέγεθος τοῦτο μοὶ φαίνεται ἄξιον λόγου διὰ τὸ εἶδος τοῦτο.

« Τὸ σῶμα τοῦ ἰχθύος τούτου περικαλύπτεται ἐντελῶς ὑπὸ πανοπίας ἐξ ἀσπίδων παλυγόνων, περιεχομένων μεταξὺ χειλέων ἐξ ἐλαχίστων μαργαριτῶν ἐνούντων αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας. Ὀπλίσται δὲ ὑπὸ τεσσάρων ὀρθῶν καὶ ἐξεχόντων κεράτων, δύο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ δύο παρὰ τὸ ἀπευθυμένον ἔντερον. ἔχει περίπου σχῆμα τριγωνικοῦ καὶ σεσκιδωμένου (ponté) πλοίου, χέλυσμα ἔχοντος ἐπίπεδον καὶ σχῆμα σφῶδρα εἰσέχον ὑπὲρ τὰ ἑξαλα μέρη αὐτοῦ. Ἀναμνησκαὶ τὸ σχῆμα πλοίων τινῶν τοῦ καιροῦ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.

« Τὰ ἀπαλὰ μέρη ἦτοι τὰ γεννητικὰ μέρη καὶ οἱ ὀφθαλμοί, προφυλάσσονται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν κεράτων. Τὰ πτερύγια, ἦτοι τὰ κινητὰ ὄργανα προφυλάσσονται διπλούμενα καὶ ἐφαρμοζόμενα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος, κεκοιλωμένου πρὸς τοῦτο ὅπου δεῖ. Τὸ δὲ στόμα, ἐπίσης ὑπὸ τῶν μετωπιαίων κεράτων προστατευόμενον καὶ ὑπὸ τῆς κατωτέρας θέσεως αὐτοῦ, εἶναι ὠπλισμένον διὰ δεκατεσσάρων ὀδόντων ἐπὶ τῆς ἄνω σιαγόνος καὶ δώδεκα ἐπὶ τῆς κάτω.

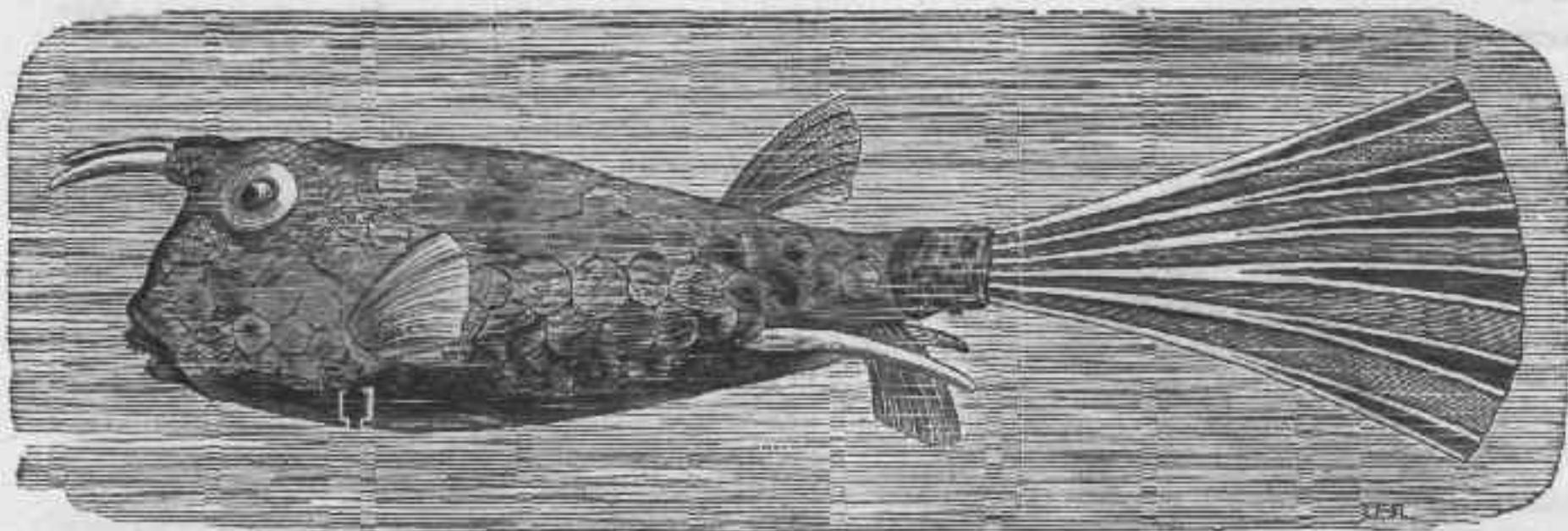
« Οἱ δύο θώρακες τοῦ Μουσείου δὲν ἐνδεικνύουσιν ἀρκούντως τὸ σφῶδρα εἰσέχον σχῆμα τοῦ ἑμοῦ ἰχθύος. Ἡ πίσις αὕτη ἦτο καταφανεστάτη ὅτε ἦτο νωπός· ἡ δὲ ξήρανσις κατέστησεν αὐτὴν ἐπὶ μείζονα. Ὁ χαρακτήρ δὲ οὗτος τῆς καταστάσεως αὐτοῦ εἶναι ἀξιοσημείωτος ὑπὸ τὴν ἐποψίν ὅφ' ἣν ἐξετάζω τὸν ἰχθύν τοῦτον (ἦτοι ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς τελειοποιήσεως τῶν θωρακαφόρων πλοίων).

« ἔχει πέντε πτερύγια κεκοσμημένα ὑπὸ ἀκτίνων πολυκλάδων, δύο μὲν ἐπὶ τοῦ στήθους ὑπὸ τὰ ὦτα, βραχέα, δέκα ἀκτίνας ἔχοντα καὶ χρησιμεύοντα ὅπως τερῇ τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἀναστρέφεται ὑπτιος· εἶναι δὲ προσεκτικὸι ἐπίκουροι τῶν τε ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ὠτων. Ἐν δὲ πτερύγιον ἰσχυρὸν παρὰ τὴν οὐράν, ἔχον ἐξ ἀκτίνας, χρησιμεύον εἰς πρόοδον, ὀπισθοχώρησιν ἢ στροφὴν καὶ ἐργαζόμενον δὲ ὠθητικῶς, ὅπως κώπη ὀπισθία λήμβου. ἔχει δὲ τέλος ὁ θώραξ δύο βραχέα πτερύγια χρησιμεύοντα ἀντὶ πηδαλίων ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου, ἥπως ἐκτελῇ τοὺς ἐξελιγμοὺς αὐτοῦ, τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ ὤμου δέκα ἀκτίνας ἔχον καὶ τεθειμένον πρὸς τὸ μέρος τῆς οὐράς, κατὰ τὰ δύο τρίτα τοῦ μήκου τοῦ σώματος, τὸ δὲ

ὁκτὼ ἀκτίνες ἔχον ὑπάρχει μεταξὺ πρῶκτοῦ καὶ οὐρᾶς καὶ φυλάσσεται ὑπὸ τῶν κερᾶτων.

» Κυρίως ὁ τετράκερως θώραξ ἔχει χρῶμα μελαγχρὲς πρὸς τὸ κοκκινωπὸν ἢ τὸ τῆς σοκολάτας ἀποκλινόν· ἀλλ' ἔχει καὶ κηλίδας μελαγχρόους διαφόρων σχημάτων διακρινομένας ἐπὶ τῶν λεπιδωτῶν ἀσπίδων. Τὰ πτερύγια καὶ ἡ οὐρὰ εἰσὶ κίτρινα· ἡ δὲ οὐρὰ πεποιικιλμένη ὑπὸ μελανωπῶν κηλίδων· τέλος ὁ

ροντας ἕκαστον ἀνὰ ἓν ἄνθος. Ἡ πολλαπλασία αὐτῆς ἀνθήσις πιθανὸν νὰ προήρχετο ἐκ τινος συμπτώσεως ἢ τινος περισσεΐας βλαστήσεως. Ὁ Κ. Πουλίνος ἐζήτησε πληροφορίας. Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα εἶχε συμβῆ εἰς τινος βοτανικοῦ τῶν περιχώρων μηδεμίαν προσοχὴν ἐπιστήσαντος εἰς αὐτό. Φιλόκηπος δέ τις Ὀλλανδὸς, — διότι ἡ Ὀλλανδία εἶναι ἐτι ἡ ἀγαπητὴ πατρίς τῶν τολυπῶν, — εἶχε παρατηρήσει τὸ

Τετράκερως θώραξ.

ὀφθαλμὸς ἔχει κόρην κυανοῦ βαθέως χρώματος, περικυκλωμένην ὑπὸ ὠραίας κιτρίνης ἱρίδος.»

Καὶ ὁ πεπαιδευμένος ἀξιωματικὸς ἐξακολουθεῖ παραβάλλων τὰ ὄπλα καὶ τὴν κατασκευὴν ἐν γένει τοῦ ἰχθύος τούτου πρὸς τὰ ὄπλα καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν νέων στόλων καὶ καταδεικνύων τὰς δυναμένας νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς συμπαράβολῃς ὠφελείας.

ΠΕΡΙ ΤΟΛΥΠΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΥΑΝΘΟΥΣ.

(ΕΚ ΤΗΣ ILLUSTRATION).

« Καθ' εἰς γινώσκει, ἢ μάλλον καθ' εἰς ἐγίνωσκε μέχρι τοῦδε, ὅτι τὸ κρόμμυον τῆς τολύπης, τυχτικὸν εἰς τὰς ἀνθήσεις, ἐν μόνον ἄνθος παρήγε. Ὅσα κρόμμυα τόσα καὶ ἄνθη. Ἀλλὰ βοτανικὸς τις τῆς πόλεως Φριών (πόλεως τῆς Γαλλίας) ὁ Κ. Μάρκελλος Πουλίνος, ἔλαβε πρὸ μικροῦ τέρας τι, φαινόμενον παῦσαν νὰ ᾔηται φαινόμενον, ἀφ' οὗ πλησιάζει νὰ γείνη μία τῶν ποικιλιῶν τοῦ εἶδους.

» Ὁ Κ. Μάρκελλος Πουλίνος καλλιεργεῖ τὰς τολύπας. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι καλόν, μάλιστα ἂν δὲν παρυσυρθῇ τις εἰς ὑπερέγκους δαπάνας διὰ τὴν καλλιέργειαν ταύτην. Κατὰ τὸν Ἰούνιον μῆνα τοῦ 1860, ὁ Κ. Πουλίνος παρατήρησε, μεταξὺ τῶν τολυπῶν αὐτοῦ, δύο ῥίζας ὧν ὁ μόνος καυλὸς, φθὰς εἰς τι ὕψος, διηρείτο καὶ ἐσχημάτιζε δύο ἢ τρεῖς καυλοὺς φέ-

αὐτὸ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἀλλ' εἶχεν ἀποδώσει τὸ φαινόμενον εἰς ἀπλὴν τῆς φύσεως φαντασιοκοπίαν.

» Ὁ Κ. Πουλίνος ὅμως κεκτημένος νοῦν παρατηρητικόν, ἐπέμεινε περισσότερον, καὶ κατὰ συμβουλήν περιφήμου γάλλου βοτανικοῦ, ἐζήτησε νὰ ἐδραιώσῃ τὸ ἐκ τύχης συμβαίνον. Ἐφύλαξε δύο κρόμμυα, κληθέντα ὑπ' αὐτοῦ πολυανθῆ, καὶ ἠκολούθησε τῇ ἀναπτύξει αὐτῶν. Καὶ τὸ μὲν ἕτερον τῶν δύο κατεστράφη, τὸ δ' ἄλλο προήγαγε, τῷ 1861, δύο ἄνθη καὶ πέντε ἢ ἑξ φύλλα ἀντὶ τριῶν ἄτινα φέρει ἡ συνήθης τολύπη.

» Ἡ διπλῆ ἀνθήσις ἐφαίνετο λοιπὸν ἔμμοнос.

» Τῷ ὄντι, τῷ 1862 ἡ ἔμμονη ἐπέμεινε. Λαμπρὸν δείγμα εἶχε πέντε ἄνθη, πλατέα φύλλα καὶ ἐφαίνετο ἀφθόνως φούμενον.

» Τὴν σήμερον ὁ Κ. Πουλίνος παρέχει ἱκανὸν ἀριθμὸν δειγμάτων παρ' οἷς τὸ πολλαπλάσιον ἄνθος ἐγένετο ἔμμονον. Τὸ νέον λοιπὸν εἶδος ἐδραιώθη.

» Ὁ τύπος οὗ τινος ἡ Illustration (καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Παρθώρα) παρέχει τὴν εἰκόνα, ἐκ φωτογραφίας ληφθεῖσαν, εἶναι τὸ πρῶτον δείγμα τὸ ἐπιζήσαν ἐκ τῶν δύο ἀρχετύπων τοῦ 1860. Ἡ τολύπη αὕτη εἶχε δύο ἄνθη τῷ 1860, δύο δὲ καὶ τῷ 1861. Τέλος τῷ 1863, εἶχε πέντε δευτερεύοντες καυλοὺς, τρεῖς ἄνθη ἴσως ἀναπτύξεως, ἑνδεκα φύλλα, καὶ ἐφθασεν εἰς ὕψος μέσον καυλῶν ἀπὸ 50 μέχρις 60 ἑκατοστῶν μέτρου.

» Ἡ πρώτη αὕτη ποικιλία τοῦ εἶδους τῶν πολυανθῶν εἶναι ἀξία λόγου διὰ τὴν ἑκτακτον ἀνάπτυξιν τῶν δύο κατωτέρων φύλλων, ὧν τὸ μὲν ἔχει